

[Albertsen.]

tanken, forstår jeg, og deri er jeg enig. For det første vil ordningen kun betyde, at mødedeltagelse vil blive betalt med beskedne diæter. Alt arbejde med læsning af sager, cirkulærer og korrespondance vil som hidtil naturligt nok ikke blive betalt, ej heller al den tid, der medgår til henvendelser og forhandlinger, som er en naturlig følge af det kommunale arbejde, og som ofte tager megen tid.

Der skal efter lovforslagene også være mulighed for at yde diæter for møder, der afholdes efter kl. 18. Der er dog den begrænsning, at disse diæter kun skal kunne ydes, når der er tale om et påviseligt arbejdstab og dermed tabt fortjeneste for de pågældende. Dem, den højtærede indenrigsminister her tænker på, er vel specielt skifteholdsarbejdere og andre, der måtte have arbejdstab inden for eventuelle aftenmøders afholdelse. Umiddelbart synes denne formulering at kunne imødegå kritik af den bestående ordning.

En praktisering af de foreliggende lovforslag kunne tænkes efter samme principper og retningslinjer, som jeg er vidende om man har i England, hvor et medlem, der måtte have et indtægtstab, underskriver en erklæring på tro og love vedrørende det pågældende tab. Det spørgsmål melder sig imidlertid, om man ikke hverved kommer til at skabe en ny forskelsbehandling over for de medlemmer af kommunale råd, der ikke kan påvise reelle indtægtstab. Jeg tænker på husmanden, på købmanden, på husmoderen, på håndværksmesteren og på mange andre, som, hvis de skal deltage i møder af denne art, skal have andre mennesker til at udføre deres eventuelle arbejde. Jeg anerkender i høj grad, at den højtærede indenrigsminister har rejst problemet om de borgere, der måtte have indtægtstab ved aftenmøder, men jeg tror som sagt, at problemet rækker videre end af ministeren nævnt.

En beskeden almindelig diætordning også for aftenmøder ville i højere grad dække alle berettigede ønsker, og derved undgår man, at enkelte borgere vil kunne få påhæftet, at de er dyre i drift for det lokale samfund. Mig bekendt praktiseres dette i Norge og Sverige, hvor man i øvrigt har den praksis — sådan har jeg forstået det — at man har en diætordning eller en honorarordning for

alle møder; det sidste vil jeg dog ikke anbefale. I de andre nordiske lande er antallet af medlemmer af kommunale råd langt større end hos os og dermed også de økonomiske virkninger. Man kan vel anslå, at vi her i landet i alt i vore 89 kommunalbestyrelser, ca. 1 300 sogneråd og 26 amtsråd har et samlet antal medlemmer på ca. 12 000. Det er ikke alle lokale råd, der har indført den nuværende diætordning, den praktiseres mig bekendt i de fleste større købstad- og sognekommuner, og det er fortrinsvis i de mindre kommuner, at ordningen ikke har været praktiseret. I de mindre samfund viger man tilbage derfor, måske ud fra en berettiget eller snarere uberettiget ængstelse for at skabe lokale, personlige uoverensstemmelser. Jeg er helt sikker på, at det i det skjulte mange steder giver anledning til beklagelse og til bemærkninger om kvalificerede folk, der ikke har råd til at deltage. Af disse grunde vil jeg gerne understrege vigtigheden af, at ordningen gøres obligatorisk for alle kommuner. Mon ikke alle berørte parter i høj grad vil være lettet over ikke at skulle diskutere deres egen diætordning? Jeg må blot minde om det høje tings ulyst til at diskutere folketingsmedlemmernes egne løn- og pensionsforhold.

Der er i de seneste år gennemført løn- og pensionsordninger for sognerådsformænd og borgmestre, som giver en hæderlig betaling til selv de mindste sognes sognerådsformænd. Der er lovgivningsmæssigt eller administrativt fastsat diæter for nævninger, domsmænd, boligangvisnings- og huslejenævns medlemmer, hegnsynsmænd og en lang række andre hverv. Herom har der ikke hersket uenighed; det er et borgerligt ombud, men det er også et arbejde, og derfor er en rimelig betaling naturlig. De samme betragtninger og argumenter kan med samme eller måske med endnu større ret anføres over for spørgsmålet om at yde diæter for udført kommunalt arbejde.

Hvad angår den eventuelle beløbsramme for sådanne diæter, fremgår det af fremsættelsen, at vi i udvalget vil kunne få en drøftelse om størrelsen heraf og en orientering herom. Ingen kan være tjent med, at det kun er særlige grupper af befolkningen, der vil påtage sig kommunale tillidshverv. Alle må være interesseret i, at alle velegnede,